

Vi kvinnor

Nr 5

Oktober 1948

i Demokratiskt Världsförbund

FAKTA OM

Kvinnornas demokratiska världsförbund

av ANDREA ANDREEN

Vid detta laget har KDV och Vänsterförbundet tydligen blivit så propagandalegendomspunna att folk är helt förvirrade. Det finns många exempel på den saken. Det senaste är en känd fredskvinna, som skrev till mig att hon inte kunde övergå till KDV, eftersom hon redan tillhörde ett annat politiskt parti.

Det heter i KDV:s stadgar, som bekant, att KDV vill samla kvinnorna inom alla demokratiska organisationer utan hänsyn till ras, nationalitet, religion eller politiskt parti för vissa mål, alla samverkande mot huvudmålet: att skapa en varaktig, grundmurad fred mellan folken.

För närvarande tillhör majoriteten av KDV:s cirka 81 miljoner medlemmar den del av världen, som vi kallar Öst. Detta beror på att politiker och press i Väst lyckats avskräcka kvinnorna från att samarbeta med kommunister. Hur man på det sättet skall kunna bevara freden är svårt att förstå. I KDV:s ledning finns det sannolikt något fler kommunister än icke kommunister, eftersom i Öststaterna de ledande kvinnorna ofta är partianslutna kommunist-

ter. En mycket stor del av KDV:s miljoner medlemmar är däremot troligen fackför- eningsmedlemmar utan partianslutning.

Beträffande KDV:s arbete, dess uttalanden och beslut är följande att märka.

Ett internationellt förbund måste bygga på förtroendefullt samarbete mellan de olika nationella föreningar, som det består av. Kritik av ett enskilt lands politik kan förekomma endast på uppmaning av vederbörande nationella förening. KDV har fördömt Francoregimens våldshandlingar, därtill uppmanat av den spanska föreningen, vars ledning liksom många av dess medlemmar befinner sig i Frankrike som emigranter. På uppmaning av de franska och holländska föreningarna har KDV kritiserat dessa länders politik i VietNam och Indonesien. Med stöd av American Congress of Women (USA:s sektion av KDV) har världsförbundet uttalat sitt ogillande av den nuvarande amerikanska politiken.

KDV har icke tagit parti vare sig ifråga om den tjeckoslovakiska eller den jugoslaviska krisen utan fortsatt sitt samarbete med föreningarna i dessa länder.

Vid alla hittillsvarande sammanträden — kongress, råd och exekutivkommitté — har KDV tillämpat kväkarnas verkligt demokratiska princip att icke nöja sig med majoritetsbeslut utan kompromissa sig fram till enhällighet. Vi, som deltagit i KDV:s möten, kan intyga att eftergifter gjorts inte bara från Väst utan även från Öst. Att de enhälliga besluten ofta gått i radikal riktning sammanhänger givetvis med att förbundets medlemmar från Väststaterna är ganska vänsterbetonade — under den press, som den politiska situationen medfört har inga andra vågat gå in i KDV eller stå kvar där.

Det är klart att om KDV kunde få samma anslutning från Västerens kvinnor som det nu har från Österns, så skulle många beslut bli modifierade och förbundet skulle då ge ett fullödigare uttryck åt världens kvinnors vilja. Först när en sådan balans mellan ländernas medlemsantal är nådd blir KDV det mäktiga fredsinstrument, som det borde vara.

Det glömda Spanien

Genom påtryckning från England och Frankrike hade kanske det republikanska Spaniens frihet kunnat räddas. Måhända hade även det andra världskriget kunnat undvikas, i varje fall ej vållat sådan förödelse eller fått så stor utsträckning för större delen av Europa. Men all vädjan var förgäves. Genom Sovjets ingripande blev Hitler-Tyskland — åtminstone för tillfället — krossat. Men Franco sitter alljämt vid makten, och det spanska folket blöder under fascismens tyranni. Den ledande statskonsten, särskilt USA, vill t. o. m. låta Franco inträda i de Förenade Nationerna. Av politiska skäl, som det heter. Man frågar sig: Är detta 1900-talets beprispade demokrati? I så fall lär väl Förenta Nationerna gå samma öde till mötes som Nationernas Förbund. Och kommande släkten får skapa en tredje sammanslutning, där rättfärdigheten har någon plats, ty den kommer ej att helt utplånas. Så vida ej världens klokskap helt förintar denna världen!

ELISABETH TAMM

KDV:s ANDRA KONGRESS HÅLLS I BUDAPEST

Kvinnornas demokratiska världsförbunds andra kongress öppnas den 1 december i Budapest.

Antalet länder med anslutna organisationer har under kongressperioden växt från 40 till 51. Dessa kommer att representeras på kongressen. Den svenska sektionen har enligt stadgarna rätt att sända sex röstberättigade delegater. Som åhörare kan emellertid SKV-medlemmar på egen bekostnad delta i världskongressen, som otvivelaktigt kommer att bli en minnesrik upplevelse. *Vi hoppas att många medlemmar skall utnyttja detta tillfälle att sammanträffa med KDV-delegater från så många olika länder och följa arbetet under några stimulerande dagar!*

Kongressens dagordning omfattar: Världsförbundets verksamhetsberättelse; Den internationella demokratiska kvinnorörelsens uppgifter i kampen för fred och demokrati; Försvaret av kvinnornas politiska och ekonomiska rättigheter; Utvecklingen av den demokratiska kvinnorörelsen i Asiens och Afrikas länder; Barnens ställning.

Som synes är det en rad frågor av största betydelse kongressen skall behandla. Under de år som gått sedan andra världskriget slutade, har krigets krafter åter blivit hotande. Med den kraft KDV har som språkrör för miljoner kvinnor av olika samhällsskikt och åskådning, kommer denna kongress att bli ett mäktigt uttryck för kvinnornas vilja att slå vakt om freden. KDV:s bärande appell — om samarbete mellan de demokratiska kvinnorna, som känner ansvar för freden — har vunnit starkt gensvar. Budapestkongressen skall, mot bakgrunden av vunna erfarenheter och dagens internationella läge, bekräfta och befästa vad den konstituerande Pariskongressen 1945 fastslog: *att en varaktig fred endast kan uppnås genom samarbete mellan folken.*

Vi tror att denna kongress, varunder deltagarna också får tillfälle till intressanta kontakter med det ungerska samhället av i dag, skall ha betydelse för utvecklingen av kvinnornas fredsarbete även i Sverige. Vi upprepar uppmaningen till våra medlemmar att försöka delta personligen i kongressen!

KAN GREKLAND FÅ FRED?

Ett synnerligen vederhäftigt och sympatiskt intryck gjorde den australienske översten *Alexander Sheppard* som den 18 oktober talade inför fullsatt hus i Medborgarhusets stora sal i Stockholm över ämnet: *Vad händer i Grekland?* Han hade haft goda tillfällen att bilda sig en uppfattning om den grekiska tragedien. 1941 kom han första gången till Grekland såsom officer i de australienska imperietrupporna. Han har sedan varit ledare för Unrrahjälpen i Grekland och tillbragt flera år i de oroliga områdena. Han behärskar också det grekiska språket.

Överste Sheppard, som framträdde för den svenska publiken enkelt och civilt, föreföll trots den sakliga framställningen att vara djupt gripen av Greklands öde. Han började med en personlig deklaration: Jag har inte kommit hit för att göra propaganda för någon. Jag har kommit för att tala om sanningen. Ingen myndighet, intet speciellt intresse har sänt mig, jag är inte skickad av Marcosregeringen, jag är inte agent för Kominform -- allt påståenden som man ibland får höra -- jag har kommit på eget initiativ.

Det grekiska inbördeskriget, påminde Mr Sheppard, bottnar i en serie missförhållanden och övergrepp, bland vilka kan nämnas säkerhetspolisens okontrollerade makt och godtyckliga åtgärder, den fullkomligt rättsvidriga behandlingen av verkliga eller förmentade motståndare till regeringen som i tiotusentals sänds att försmäkta på öarna i en landsförvisning lika hård som de grymmaste fängelser, och regeringens cgenmäktiga ingripande beträffande fackföreningarna och deras ledning.

Regeringssidan har nu omkring 460,000 man i sina arméer och förfogar över tunga bombplan och reaktionsdrivna spitfierplan. Partisanerna har 30,000-40,000 man, alltså en knapp tiondel av regeringstrupperna. Helt nyligen har regeringen trots detta hos USA begärt att få öka sina styrkor med ytterligare 30,000 man. Varför segrar inte regeringssidan med sin övermakt? Därför att regeringstrupperna inte tror på den sak de strider för. De tror inte att de kämpar för

Grekland. De vet att det finns kollaboratörer och f. d. tyskhjälpare bland ledarna.

En militär lösning av det grekiska problemet är emellertid varken möjlig eller önskvärd. Marcos vet också att fortsatta strider bara ökar nöden och blodsutgjutelsen -- han vill fred och har begärt att saken skall tas upp inför FN, med av Marcos föreslagna villkor för en fred. Men för att den grekiska frågan skall kunna bringas inför FN fordras att en av medlemsstaterna ställer förslag härom, och hittills har man inte funnit någon villig att göra detta. Marcos förslag går ut på bildandet av en koalitionsregering med medlemmar från alla partier, vapenvila på sex månader och därefter fria val under FN:s uppsikt, alla utländska expeditionstrupper skall lämna Grekland före valen -- det är i själva verket bara Amerika och England som har ingripit -- Men FN:s styrkor och kontrollanter får stanna kvar, och Grekland skall för övrigt få lämnas att sköta sina egna affärer. Landsförvista och fångar skall frigges i den mån de inte är dömda för brott.

Inför detta förslag möter invändningen: om USA och England lämnar Grekland kommer andra makter dit i stället. Det bör då uppmärksammas dels att grekerna skulle kämpa mot varje främmande inblandning från vilket håll den än kom och vidare att man efter 18 månaders strid ännu inte har kunnat visa upp en pistol, inte en man på rebellernas sida som härrör från något utomstående land. FN:s balkankommission har visserligen påstått att det *måste* finnas främmande vapen -- men det finns reservanter i kommissionen som protesterar mot denna uppfattning -- fastän protesten aldrig har publicerats.

En snabb fred genom FN är den enda lösningen på Greklands fruktansvärda situation, var överste Sheppards slutord.

Föredraget som på ett glänsande sätt tolkades av dr Andrea Andreen väckte stor uppmärksamhet och den till c:a 600 personer uppgående församlingen beslöt sända ett telegram till utrikesminister Undén i Paris med begäran att Sverige föreslår den grekiska frågans bringande inför FN.

C. H.

ETT BUDSKAP TILL VÄRLDENS KVINNOR

Vid KDV:s exekutivmöte i Rom i maj 1948 höll fru Popova, Sovjetunionen, ett anförande ur vilket vi här nedan återger några viktiga avsnitt. Sovjetdelegationens förslag om en vädjan till världens kvinnor antogs enhälligt av mötet.

Sovjetunionen arbetar för vänskap och internationellt samarbete mellan alla länder, stora och små, som stöder Förenta nationernas organisation. Sovjet anser att samarbete mellan alla nationer, stora eller små, bör ske på grundval av lika berättigande.

Vårt förbund, KDV, arbetar ständigt för en solid och varaktig fred.

Framgången i vår kamp för freden beror på det intima samarbetet mellan alla kvinnor som älskar fred.

Sovjetdelegationen föreslår därför att sända en vädjan till kvinnorna i hela världen för att de skall i ökad grad kämpa för att FN:s beslut om förbud mot krigspropaganda tillämpas.

En solid fred i världen är alla kvinnors käraste hopp, utan avseende på vilken nation de tillhör, deras ursprung, religion eller politiska åsikter. Vår vädjan till kamp mot krigsanstiftarna bör därför hälsas med glädje av alla kvinnor, mödrar, unga flickor, arbeterskor, bondkvinnor, intellektuella och hemkvinnor.

Vi vill fästa läsarnas uppmärksamhet på den märkliga broschyr, *Atombomben och framtiden* av Robert M. Hutchins, som givits ut i svensk översättning i Fredshögskolans skriftserie. Mr Hutchins är rektor vid universitetet i Chicago och ger i detta arbete upplysning om många betydelsefulla, ja avgörande frågor i samband med den nyupptäckta atomkraften. Broschyren kan beställas direkt hos Fredshögskolan, Sveavägen 86, Stockholm. Den kostar 50 öre, vid rekv. av minst 100 ex. 30 öre.

Kvinnor, mödrar, systrar!

Kvinnornas Demokratiska Världsförbund kämpar för fred och vänskap mellan folken mot anstiftarna av ett nytt krig. Dessa ord är inskrivna på vårt standar. De återspeglar miljoner kvinnors på hela jordklotet hopp och käraste önskningar.

Trots folkens svåra offer under det sista världskriget förbereder imperialisterna nu såväl öppet som i hemlighet ett nytt krig. De förkunnar i alla tonarter att kriget är oundvikligt. På konstgjord väg skapar de

Den på förslag av Sovjet-delegationen vid KDV:s exekutivmöte i Rom enhälligt antagna appellen till all världens kvinnor om förstärkt kamp för freden återges här något förkortad.

krigspsykos och mobiliserar alla reaktionära krafter i världen för nya krigsäventyr. De försöker injaga fruktan hos folken för att få dem att underkasta sig ett nytt krig. Tidningar, tidskrifter, film och alla påtryckningsmedel begagnas av reaktionen för att uppegga folkopinionen och förtala de demokratiska länderna.

Krigsanstiftarna vet att folken inte vill krig. De försöker därför injaga fruktan genom lögnaktiga uppfinningar om ett påstått angreppshot mot Amerika från Sovjetunionens sida.

Fredens krafter i världen är ofantliga. De ökas för varje dag. Krig är inte oundvikligt. Det kommer att undvikas, om alla demokratiska krafter förenar sig i en mäktig front för fredens bevarande.

Sovjetunionen kämpar för fredens bevarande, för minskning av rustningar, för förbud mot atombomber och andra vapen av massförödande verkan. Sovjetunionen är helt upptagen av sitt fredliga och skapande arbete. Medborgarna i Sovjetunionen bygger upp städer och byar, som förstörts av inkräktarna, de förstärker och utvecklar landets ekonomi som hårt lidit av kriget som påtvingats av Hitler och hans anhang.

Kvinnor, systrar, vi vädjar till er att förstärka kampen för freden och för att krigsanstiftarna skall dra sig tillbaka.

Vi vädjar till er att kämpa för att FN:s beslut om begränsning av rustningarna, förbud mot atomvapen och andra vapen av massförödande verkan skall tillämpas. Vi uppmanar er att kämpa för tillämpningen av FN:s beslut att fördöma krigspropagandan. Demaskera anstiftarna av ett nytt imperialistiskt krig! Tala om högt vilka upphovsmännen till detta universiella onda är och begär att de dömes. Kämpa mot alla osanningar och allt förtal i pressen, radion och filmen. Sänd protestskrivelser till förläggare, film- och radiobolag.

Kvinnor, mödrar!

Vi är övertygade om att vår vädjan skall finna gensvar hos alla kvinnor som önskar fred. Vi är säkra på att de skall inleda en helhjärtad kampanj mot krigsanstiftarna.

Vilken kvinna vill att hennes make skall dödas för att göra några miljardärer rikare? Vilken mor vill ge sin sons liv för att imperialisterna skall tillskansa sig nya vinster? Vilken syster går med på att hennes bror skall stympas i kriget till de reaktionära krafternas förmån?

Vädjan från Indien i FN:

Världsfred, nedrustning, slut på kolonialsystemet

Ledaren av den indiska delegationen i FN, fru Vijaya Lakshmi Pandit har i FN:s generalförsamling vädjat om världsfred, nedrustning och ett snabbt slut på kolonialsystemet.

Indien anser sig bidra till fredens upprätthållande genom att inte ansluta sig till någondera av de två klart skönjbara och motsatta maktgrupperna, framhöll hon. Med en tydlig hänsyftning på rasdiskrimineringen mot indierna i Sydafrika förklarade hon — dock utan att nämna något namn — att hennes land inte kan tolerera diskrimineringar som strider mot människovärdet. Hon uppmanade generalförsamlingen att »ägna största uppmärksamhet åt frågan om att avlägsna rasfördomarnas kräftsvulst».

Beträffande Hydrabads besvär mot Indien, som senare återtagits av Nizamen av Hyderabad men fortfarande formellt står upptaget på FN:s dagordning, sade hon att Indien hade visat sig inse farorna med massoroligheter och inbördestvister. »Om samma onda lika snabbt kunde utrotas i Palestina, Burma, Malaya och annorstädes skulle världen vara lyckligare att leva i», slutade fru Pandit.

Kvinnor!

Vi är talrika, vi är halva mänskligheten och om vi tillsammans ingriper mot krigsupprigarna kommer vi att triumfera.

Vi vädjar till er om enighet i kampen för freden, för vänskap mellan folken, mot anstiftarna av ett nytt krig. Vi vet att alla kvinnor i hela världen kommer att av alla krafter arbeta för att denna stora uppgift skall lyckas.

Svenska Kvinnors Vänsterförbunds "Meddelanden" nr 5 -48

Box 180 73, Stockholm 18. Prenumerera för 1949. Pris 1:— . Postgiro 513 23

BLIV MEDLEM I FORBUNDET

“SITUATIONEN AV I DAG”

Ruth Hamrin-Thorell besvarar dr Nilssons öppna fråga om folkpartiets kvinnoförbund och KDV

Doktor Ada Nilsson har i senaste numret av Vi kvinnor i demokratiskt världsförbund gjort en förklarande orientering över dagens situation vad beträffar Svenska kvinnors vänsterförbund. I denna artikel med rubriken *Situationen av i dag* riktar författarinnan en öppen fråga till mig i min egenskap av ordförande i Folkpartiets kvinnoförbund. Denna är närmast föranledd av det uttalande som förbundet gjorde vid sitt landsmöte i maj i Stockholm för att klargöra dess inställning till KDV. Detta lyder:

Med fullt beaktande av det värde, som ligger i ett samarbete mellan kvinnor av olika partier för fred, frihet och demokrati och med respekt för den enskilda människans rätt att själv taga ståndpunkt, uttrycker landsmötet sin bestämda uppfattning om oförenligheten i de liberala idéerna och den ideologi som KDV numera kämpar för.

»Folkpartiets kvinnoförbund anser sålunda,» tillfogar doktor Nilsson, »att KDV ändrat sin inställning. Jag tillåter mig fråga: vari består denna förändring och när skedde den?»

Även om jag inte väntar mig att mitt svar skall tillfredsställa frågeställaren, så vill jag naturligtvis efter bästa förmåga försöka formulera ett sådant. Situationen är precis, vad doktor Nilsson själv karakteriserat den rätt förvirrad.

Om fredsarbetet just nu

talar Kerstin Hesselgren och Elin Wagner vid Svenska kvinnors vänsterförbunds förbundsmöte söndagen den 7 november 1948 kl. 14 i Medborgarhusets lilla sal. Medborgarplatsen, Stockholm. Även icke medlemmar är välkomna till föredragen. Bidrag till lokalhyra 1:—.

Artikelförfattarinnan kan väl inte vänta, att jag skall exakt ange någon tidpunkt, något ställningstagande från KDV:s sida eller något uttalande, som direkt varit avgörande för kvinnoförbundets ståndpunkttagande till KDV. I så fall kan jag inte stå till tjänst. Enligt min uppfattning, och jag tror att den även är mitt förbunds, så har saktat men tydligt en förskjutning skett i KDV:s ställningstagande i utrikespolitiska ting liksom i dess ställning till demokratin överhuvud taget. Det är denna förskjutning, som vi beklagar och finner oroväckande.

Som framgår av vårt uttalande har Folkpartiets kvinnoförbund uppskattat och uppskattar fortfarande KDV:s ursprungliga strävanden att åstadkomma ett samarbete för fred, frihet och demokrati mellan kvinnorna samt dess ansträngningar att försöka utgöra en brygga mellan de gamla västerländska demokratierna och vad vi anser vara en diktatur, nämligen Sovjetunionen. Det var utom allt tvivel ett ärligt försök att bortse från olikheterna och försöka bygga en bro, där förut endast klyftor funnits. Olika faktorer har emellertid drivit KDV till ett allt ivrigare ställningstagande för de ideal, som Sovjet och de sovjetstyrda staterna hyllar och därmed måste följa att de förlorar sin ursprungliga uppgift som överbryggande människor. Alldeles oförskyllt menar väl ändock inte KDV:s svenska ledning, att den fått rykte om sig att vara ytterst östorienterad, varmed följt att de som fortfarande hyllar de gamla västerländska idealen, sådana de exempelvis manifesterar sig i vårt eget land, tappat förtroendet för förbundets möjligheter att göra den insats för fred, frihet och demokrati, som jag tror var dess ursprungliga mening. I KDV:s tidning har flera gånger stått införda artiklar, som i sin hätskhet mot andra nationer på ett för mig ofattbart sätt tar efter gamla dåliga meto-

der, just de metoder, som KDV säger sig vilja bekämpa. Att det i övrigt stått mycket läsvärt i tidningen kan ju knappast ändra läsarnas reaktion just emot dessa artiklar.

Min personliga uppfattning om svårigheten att samarbeta med kvinnor från diktaturstyrda länder stärktes på ett nästan chockartat sätt av en redogörelse av Ina Möller från Rom. Hur kan ett internationellt demokratiskt förbund av kvinnor finna sig i att en nationell fraktion behandlas som den tjeckoslovakiska och vad kan det vara till för gagn att försöka ett samarbete med den nya uppsättningen från Tjeckoslovakien? Den var ju av allt att döma representant för staten och inte för kvinnorna, för det var den gamla, eller hur? På så sätt kan ju hela förbundet bli ett av staterna dirigerat förbund och inte ett kvinnoförbund i demokratisk mening. Nog anser väl ändå Svenska kvinnors vänsterförbund med sin ärorika historia, att vi måste hålla fast vid de enklaste krav på demokrati, även om vi råkar ha olika mening om detta ords ursprungliga betydelse? Varför satte vi upp en så bestämd attityd mot den form av diktatur, som skickade hit till Sverige en rad av Hitlerdirigerade kvinnor — för min del, och det var guskelov många med mig, var jag inte ens hövlig emot dem. Och nu ska vi tåla allt i hopp om samarbete. Nej, jag kan inte tro, att detta är den rätta vägen!

Det är väl här som i så många andra fall: fred, frihet och demokrati vill vi alla ha, men vi är oense om vägarna som för till målet. För min del kan jag inte annat än djupt beklaga, att jag kommit i denna motsatsställning till flera av dem i Vänsterförbundets ledning, för vilka jag hyser den största respekt och beundran för det arbete de utfört för kvinnorna här i landet och vilka jag personligen är ett varmt tack skyldig för många värdefulla lärdomar och stor andlig stimulans.

RUTH HAMRIN-THORELL

Slutsvar från dr Nilsson

Med tacksamhet annoteras att fru Hamrin-Thorell omedelbart besvarat min fråga, då det tagit flera månaders upprepade påtryckningar för att få fram den socialdemokratiska s. k. utredningen.

Det är även glädjande att Vänsterförbundets försök till samarbete i världsfredens intresse emellan de olika ideologiernas anhängare vederbörligen uppskattas av Folkpartiets kvinnoförbund. Men beträffande påståendet att Kvinnornas demokratiska världsförbund drivits till ett allt ivrigare ställningstagande för de ideal som Sovjet och de sovjetstyrda staterna hyllar samt att den svenska ledningens rykte om »att vara ytterst östorienterad», vilket i sin tur gjort att anhängarna av »de gamla västerländska idealen tappat förtroendet för densamma», så förefaller det mig som om fru Hamrin förväxlat orsak och verkan.

Det var ju i alla fall så att de »mera västorienterade» gick ut ur Vänsterförbundets styrelse, icke på grund av någon svårighet

En avskrift av socialdemokratiska partistyrelsens s. k. utredning

av den 14 april 1948 om Vänsterförbundet och KDV har efter ett halvt års ansträngningar kommit oss tillhanda. Vänsterförbundets styrelse har all anledning att granska dokumentet i fråga. De löstryckta citaten av enskilda medlemmars yttranden återges ofta utan angivande av närmare tidpunkt eller sammanhang. — Partistyrelsen har sannerligen icke stora fordringar på ett objektivt bevismaterial för sina kategoriska omdömen.

att samarbeta eller som protest mot något majoritetsbeslut. — Fru Hamrin kan inte heller anföra något särskilt, och socialdemokratiska partiets ordförande statsminister Erlander intygade ju offentligt »att mot den svenska ledningen fanns icke något att anmärka». En avgången styrelseledamot synes mig karakterisera händelseförloppet sannare: »Att samarbetet sprack bestäms ju ytterst i New York och Moskva, Berlin och London,» skrev hon.

Alltså, de västorienterades avfall från samarbetstanken gör ju att återstoden av styrelsen förefaller mer östorienterad, vilket naturligtvis avspeglas även i »Vi kvin-

nor». Men det är ju inte vi kvarvarande som ändrat oss. Det är väl de avgångna, som finner sig i att vara »fjärrstyrda marionetter».

Fru Hamrin kan som anhängare av gamla västerländska ideal icke samarbeta med kvinnor från diktaturstyrda länder. De nya s. k. folkdemokratierna har otvivelaktigt andra ideal än vi i de gamla demokratierna. Men är inte detta historiskt betingat. Hänger det inte ihop med att franska revolutionens inflytande aldrig sträckte sig till länderna i fråga? Utvecklingen blir där en helt annan. Demokratibegreppet får annat innehåll.

Detta kan för oss vara smärtsamt och svårt, men skall därför varje försök till samarbete i fredens intresse bannlysas?

Det gick dock under själva kriget att samarbeta tills segern var vunnen. Sovjet bekände sig då som nu till »proletariatets diktatur». Men ändå vågade man sig på försöket med de Förenade Nationerna för att trygga världsfreden. Väl skakar denna institution den dag i dag är i sina grundvalar, men inför perspektivet av ett tredje världskrig i atombombens tecken med jordklotets klyvning i tvenne fientliga läger borde väl samarbetsviljan tänjas till det yttersta?

ADA NILSSON

Ännu är det inte krig

Den norska sektionen av KDV ger ut ett stencilerat medlemsblad, *Melding fra Norsk Seksjon av KDV*, samt en likaledes stencilerad orienterande publikation kallad *Med kvinnor verden rundt*. I denna får man rapporter från exekutivmötet i Rom och andra världsnyheter från KDV:s verksamhet.

Septemernumret av *Melding* inleds med en tänkvärd vädjan, som vi citerar i dess helhet.

Ennå er det ikke krig

Avisoverskriftene har vært faretruende i sommer, kriser og spenning mellom stormaktene. Men det er ikke blitt krig. »Og det har da vært grunn nok til det,» sier noen, til og med kvinner. Hva mener de? H v a er grunn nok til krig? H v a kan

være grunn nok til å sette i gang en utryddelse av mennesker, masseødeleggelse av hus, hjem, familier — lidelser for millioner av voksne og barn? Vi kvinner må gjøre det tydelig at vi ikke syns noe kan være g r u n n n o k til den slags umenneskelighet! La oss gå i gang med arbeid for full kraft nå i høst! La os komme sammen og diskutere med andre kvinner, hva vi kan gjøre for å gi uttrykk for vår vilje til fred, en virkelig fred med trygghet for alle. Har dere noen gode forslag til arbeidet, så skriv til oss om det, så andre kan få del i det. Og arbeid for å få flere kvinner med som medlemmer, så vi kan bli sterke.

Ennå er det ikke for sent!

Ingen behöver avsvära sin tro

Till tvåårsdagen av KDV:s bildande skrev Dolores Ibarruri i förbundets internationella tidning följande programförklaring, som fortfarande är aktuell.

Varje kvinna som tillhör Kvinnornas demokratiska världsförbund, hon må vara kommunist, socialdemokrat eller bara demokrat, hon må vara katolik eller protestant, muhammedan eller jude, hon må tillhöra arbetarklassen eller medelklassen, jordbrukarna eller de intellektuella, varje kvinna vet att ingen begär av henne att hon för förbundets skull skall avstå från sin politiska övertygelse eller sin religiösa tro. Det enda man begär av henne är att hon skall arbeta för fred och demokrati och bekämpa fascism och nazism i alla deras yttringar.

Under den tid KDV arbetat har många nya sektioner och miljoner kvinnor anslutit sig till förbundet. De vill förena sina krafter i en oavbruten strävan för fred och rätt mellan folken, de vill tillkännage miljoner kvinnors övertygelse att när de försvarar freden och demokratin försvarar de sina barns liv, sitt eget land, sitt hem, sin frihet och sin rätt till välbästand och lycka.